

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 1386-05-13 חתמי נ' שני

APFELDORF & CO.

עורכי-דין ומגשרים

בפני כב' השופטת אילת דגן

התובע י. ח.

נגד

הנתבע אלי שני ת.ז. 022097398

פסק דין

התביעה, טענות הצדדים וראיותיהם

1. לפני תביעה בעילה של פרסום לשון הרע מכוח חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965 (להלן: "החוק"), שעניינה תלונת שווא שהגיש הנתבע, למשטרה נגד התובע, בגין ביצוע מעשים מגונים בפומבי.

2. התובע, יליד 1932, נעדר עבר פלילי, טוען כי בינו לבין הנתבע, שכנו, התנהל סכסוך במועדים הרלבנטיים לתביעה (סכסוך שטרם הסתיים עד ימים אלו), נוכח הקמת גדר ע"י הנתבע המפרידה בין שני המגרשים תוך שהיא פולשת לשטחו של התובע, וללא היתר בניה. משלא הצליחו הצדדים לפתור את המחלוקת ביניהם, פנה התובע לועדה המקומית לתכנון ובניה ולמחלקה לפיקוח על הבניה, ובעקבות תלונתו חויב הנתבע בהריסת הגדר ואף הוגש נגדו כתב אישום בגין הבניה הלא חוקית (תיק התלוי ועומד נכון להיום בבית משפט לעניינים מקומיים בחדרה).

עוד טוען התובע, כי הנתבע ומשפחתו גרמו בזמנים הרלבנטיים לתביעה לרעש בשעות הלילה, באופן שאילץ את התובע להגיש תלונות רבות למשטרה.

לטענת התובע, לאור הסכסוך שביניהם ובמטרה לפגוע בו, הגיש הנתבע ביום 10.7.12 תלונת סרק במשטרה נגדו, בה טען כי התובע נצפה כשהוא מאונן בחלון ביתו, כשהוא מתבונן בבנותיו הקטינות של הנתבע, המתרחצות בבריכה שבחצר הנתבע.

3. לטענת התובע, בעקבות התלונה הגיעה משטרה לביתו עם צו חיפוש ובהליך משפיל ומבזה לקחו את המחשב, את הטלפון הנייד והוא אף נחקר תחת אזהרה במשטרה. ביום 20.1.13 נסגר התיק נגד התובע בגין העדר אשמה פלילית.

התובע טוען כי למשך חודשים ארוכים מהגשת התלונה, הפכו חייו לסיוט, הוא הסתגר בביתו מחמת הבושה ובשל מצבו הנפשי נזקק לראשונה בחייו לייעוץ וטיפול פסיכיאטרי.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 1386-05-13 חתמי נ' שני

4. התובע טוען כי הגשת התלונה הייתה בחוסר תום לב בכוונה לבזותו בפני מקורביו, כמו גם במטרה להטיל עליו אימה ולנקום בו על תלונותיו במשטרה וההליך בענין התכנון ובניה. בשים לב לאמור, טען התובע כי התלונה למשטרה מהווה פרסום שיש בו משום לשון הרע ושאינן בצידו הגנה לנתבע. הוא עותר לחייב את הנתבע בכפל פיצוי הקבוע בחוק ללא הוכחת נזק, היינו עד 100,000 ₪ לפי סעיף 7א(ג) לחוק, או למצער 50,000 ₪ לפי סעיף 7א(ב) לחוק.
5. מיותר לציין כי התובע דוחה בשאט נפש את ההאשמות בדבר ביצוע עבירות מין שעניינן פדופיליה ממש. הוא מוסיף כי על שקריות התלונה ניתן ללמוד, בין השאר, מהסיבות הבאות, הידועות היטב לנתבע:
- א. בין הבתים קיימת חומה בגובה 2.2 מ' שלא מאפשרת קו ראייה בין ביתו של התובע לחצר ביתו של הנתבע, שם מצויה הבריכה, קל וחומר שאין ראייה בין הילדות המשחקות מאחרי הגדר לבין גובה חלציו של התובע.
- ב. בסלון ביתו של התובע יש 3 חלונות. אחד מהם סגור בסגירה קבועה ללא נגישות והחלונות מוסתרים ע"י צמחיה (מעבר לחומה בגובה 2.2 מ'), כך שממילא לא ניתן להבחין מבעדה בדבר.
- ג. התובע אדם מבוגר מעל גיל 80, הסובל מבעיות בריאות שמפאת צנעת הפרט לא יפורטו, ברם מצבו אינו מאפשר פיזית, לטענתו, את הנטען.
6. התובע הגיש תצהיר (ת/2) בו חוזר על טענותיו כאמור לעיל, וכן תמך את טענתו בדבר חוסר האפשרות מבחינת זוויות הראיה, בתצהירו של מר יעקב אייזמן (ת/1).
7. הנתבע טוען כי נסיבות המקרה חוסות תחת ההגנה המוחלטת הקבועה בסעיף 13 לחוק, בהיותה תלונה למשטרה המהווה פרסום מותר כמשמעו בסעיף 13(9) לחוק. הנתבע טוען כי בהתאם לדין הישראלי ולהוראות חוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות תשכ"ב – 1962 (להלן: "חוק הכשרות"), חלה עליו חובה חוקית, מוסרית, חברתית וערכית להגן על ילדיו הקטינים ולדאוג לשלומם וביטחונם ולשומרם מכל רע.
- לחילופין, טוען הנתבע כי תלונה למשטרת ישראל מהווה פרסום מוגן מכוח סעיף 15(3), (8) לחוק (הגנת תום הלב), שכן הפרסום נועד לשם הגנה על עניין כשר של הנתבע לטובת ילדיו ועל כן הייתה לו חובה להגיש את התלונה. הפרסום הופנה רק למשטרה ונעשה בתום לב, שעה שהנתבע האמין כי על משטרת ישראל, האמונה על חקירת חשדות, לפעול בהתאם למסקנותיה. לטענתו, עומדת לו חזקת תום הלב לפי סעיף 16 לחוק וכן עומדת לו טענת הגנת אמת הפרסום בהתאם לסעיף 14 לחוק, שכן מסר למשטרה את שראה במו עיניו.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 1386-05-13 חתמי נ' שני

8. הנתבע טוען כי ההתנגדות שהגיש התובע לועדה המקומית הייתה ביום 5.9.10 וכתב האישום בעניין הבניה הלא חוקית הוגש ב-2011, כך שלא ניתן לשייך את התלונה למשטרה שהגיש הנתבע ב-10.7.12 לרצון לנקם, נוכח חלוף שנתיים מהתלונה לועדה לתכנון ובניה ושנה מהגשת כתב האישום.

9. בענין העובדתי, הנתבע טוען בתצהירו (נ/4) כי ביום שישי, 6.7.12, שהה בחצר עם בנותיו ועם ילדים נוספים ששיחקו בבריכה ובסביבותיה, כשהם לבושים בגדי ים. לטענתו, בשלב מסוים שם לב שהתובע עומד בחלון ביתו, צופה בילדים ומחזיק בידו דבר מה. הוא חשב שהתובע מחזיק מצלמה ומצלם את הילדים, ולכן נכנס הביתה ועלה לקומה השניה לחדר של בתו, או אז הבחין שהתובע היה עירום בפלג גופו התחתון והחזיק את איבר מינו בידו. על פי תצהירו, הוא ירד לחצר וביקש מהילדים לצאת מהבריכה ולא לשחק יותר בחצר.

הנתבע טוען כי למחרת, ביום 7.7.12 בשעות הצהריים, שוב שיחקו הילדים בבריכה, ואז ראה אדם שלא מוכר לו עומד על גג ביתו של התובע, צופה בילדים ומצלם את הנתבע והילדים. אחותו של הנתבע הוציאה מצלמה וצילמה את אותו אדם (התמונות צורפו כנספח ב' לתצהיר הנתבע). הנתבע טוען כי הוא סיפר לאחותו את פרטי הארועים מהיום שלפני כן, וזו, שהיא גם עורכת דין, יעצה לו לדווח על הארוע למשטרת ישראל.

בתצהירו הוא מפרט כי הגיע למשטרה יחד עם רעייתו וסיפר למפקד תחנת המשטרה אודות המקרה והאחרון הפנה אותו לשוטרת ש"עוסקת בתחום" (הנתבע לא מפרט באיזה "תחום", אבל יש להניח, מתוך העדות שנגבתה, שהוא מתכוון לתחום עבירות המין ובאופן קונקרטי יותר פדופיליה). על פי תצהירו, סיפר לחוקרת את המקרה וזו אמרה לו שהיא מבינה לליבו ומבינה את הדאגה לילדים, אבל לא מדובר בעבירה פלילית וזה לא עניין למשטרה, וכי לאדם מותר לעשות מה שהוא רוצה בתוך הבית שלו. לטענתו, הוא ירד בחזרה לקומת הכניסה מתוך מטרה לצאת מהבניין, ובדרכו החוצה פגש שוב במפקד תחנת המשטרה, וזה הפנה אותו לחוקרת על מנת לגבות תלונה בכתב.

הנתבע כותב בתצהירו (סעיף 18) שיצא מתחנת המשטרה מתוסכל, הואיל והבין שמעבר לגביית העדות אין בכוונת המשטרה לנקוט בפעולה כלשהי, נוכח עמדתה של החוקרת לפיה לא מדובר בעבירה פלילית ולפיכך החליט שלא להרשות לילדיו להשתמש בבריכה ואף רוקן אותה ממים.

הוא מודה וכך גם מסר, לטענתו, במשטרה כי הילדים ששהו בבריכה לא יכלו לראות את פלג גופו התחתון של התובע, (ואף הוא לא ראה), וכי ניתן היה לראות מה שהוא ראה רק מחלון בקומה השניה.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 1386-05-13 חתמי נ' שני

10. מטעם הנתבע הוגש אף תצהיר רעייתו, גב' רון שני (נ/5). היא מודה בתצהירה כי במועד הארוע לא שהתה בבית, אלא חזרה בשעות אחר הצהריים. ע"פ עדותה לאחר שהגיעה הביתה סיפר לה בעלה שהבחין בצהריים בתובע עומד בחלון ומחזיק דבר מה. משלא יכול היה לראות מה החזיק, עלה לקומה העליונה וראה שהתובע מחזיק את איבר מינו. ביחס לאירוע שהיווה את הבסיס לתלונה, עדותה של גב' שני היא עדות שמיעה ואינה יכולה כמובן לשפוך כל אור.

על פי תצהירה, היא הייתה עדה לארוע ביום שבת, בו אדם זר צילם את הילדים מגג ביתו של התובע, שלאחריו נועצה יחד עם בעלה בגיסתה, עורכת הדין איילת שושני גיינו, ובהמלצתה הוחלט לפנות למשטרת ישראל.

עדה זו מצאה לנכון לציין (סעיף 15 לתצהיר) כי בעלה מעולם לא טען שהוא ראה את התובע מאונן, אלא הדגיש כי ראה אותו מחזיק באיבר מינו. עוד היא טוענת כי בעת הגשת התלונה לא ידעו היא ובעלה לומר באיזה חלון עמד התובע כשצפה, ברם לאחר שקיבלו במסגרת ההליך הפלילי את היתר הבניה של בית התובע ואת התשריט, הוברר להם כי החלון נשוא ההודעה למשטרה הוא חלון המקלחת של התובע, דבר שמסביר, לטענתה, ומחזק את העובדה שבעלה ראה את התובע מחזיק באיבר מינו בעירום.

11. עורכת הדין איילת גיינו שושני מוסרת בתצהירה (נ/3) כי נכחה בשבת 7.7.12 בבית אחיה, הנתבע, ובזמן שישבה בפירת האוכל והשקיפה על החצר, ראתה אדם עומד על גג ביתו של התובע, צופה בנתבע ובילדים, מחזיק טלפון נייד ומצלם את הנתבע, את הילדים, את החצר ואת הבית. לטענתה, הואיל והסיטואציה הייתה מוזרה בעיניה, היא צילמה את אותו אדם. בד בבד נכנס הנתבע לבית ואמר לה שהזמין משטרה עקב אותו צילום שביצע האיש הזר, ואף סיפר לה כי יום לפני כן ראה את התובע צופה בילדים מחלון ביתו ומחזיק דבר מה בידו, ולאחר מכן עלה לקומה העליונה וראה שמה שהתובע החזיק היה למעשה איבר מינו. לטענתה, היא נזכרה שבשנת 2010 במסגרת הסכסוך ביניהם, היא נפגשה עם התובע ואלו דנו על הגדר הלא חוקית ועל דרישתו של התובע להסירה ואז שאלה אותו מה כל כך מפריע לו בגדר ואיזה נוף הוא רוצה לראות והוא השיב "אותה אני רוצה לראות" כשהוא מצביע על רעייתו של הנתבע. העדה טוענת כי הבזק זכרון זה התקשר לה עם סיפורו של אחיה, ועם העובדה שמישהו זר צילם את הילדים ובעקבות כך יעצה לנתבע להגיש תלונה למשטרה.

דיון והכרעה

12. הנתבע לא חולק על כך שהתלונה מהווה פרסום לשון הרע אלא שלטענתו עומדות לו הגנות אמת הפרסום ותום הלב.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 1386-05-13 חתמי נ' שני

13. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים וראיותיהם, דין התביעה להתקבל. כפי שאפרט להלן הנתבע לא הוכיח אמת בפרסום (היינו כי התובע אונן תוך התבוננות בילדות שלו). חזקת תום הלב לא עומדת לו שכן בנסיבות המקרה אין לומר שהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות. משכך, עליו הנטל להוכיח את תום הלב, ולטעמי הוא לא עמד בנטל. להלן אבאר נימוקיי.

14. סעיף 15 (8) לחוק קובע: "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו: ...

(8) הפרסום היה בהגשת תלונה על הנפגע בעניין שבו האדם שאליה הוגשה התלונה ממונה על הנפגע, מכוח דין או חוזה, או תלונה שהוגשה לרשות המוסמכת לקבל תלונות על הנפגע או לחקור בעניין המשמש נושא התלונה. ואולם אין בהוראה זו כדי להקנות הגנה על פרסום אחר של התלונה, של דבר הגשתה או של תכנה"

בע"א 788/79 אברהם ריימר נ' עיזבון המנוח ברקו רייבר פ"ד לו (2) 141 הבהיר כב' השופט ברק (כתוארו אז) בהקשר סעיף 15 (8) לחוק איסור לשון הרע כי:

"בקביעתה של הגנה זו ביקש המחוקק לקבוע איזון עדין בין השמירה על שמו הטוב של אדם לבין הצורך לאפשר לבני הציבור להתלונן בפני המשטרה על עבירות שבוצעו, ובכך לעודד הבאתם של עבריינים לדין, מבלי שהמתלוננים יעמדו בפני הסיכון של תביעה בגין לשון הרע. הצורך להבטיח את האיזון האמור הוא הקובע את הדרך הראויה לפירושו של מושג תום הלב בסעיף 15 (8) האמור. נראה לי, כי עלינו לפרש את "תום הלב" בהקשרה של הגנה זו כמתייחס לאמונה של המפרסם באמיתות הפרסום. אדם, המתלונן בפני המשטרה על עבירה שלפי אמונתו בוצעה על-ידי פלוני, זכאי להגנת החוק, גם אם מסתבר, כי אמונתו מוטעית היא, שכן בנסיבות אלה ראוי הוא, כי האינטרס הפרטי של הנפגע יפנה דרכו לאינטרס הציבורי, שאם לא כן יחששו בני הציבור להגיש תלונות. לעומת זאת, אם המתלונן אינו מאמין באמיתות תלונתו ויודע כי אינה אמת, אין כל אינטרס ציבורי במתן הגנה למתלונן, ואין כל אינטרס ציבורי בעידוד התנהגות שכזו.

15. לטעמי, אין לראות את אלמנט תום הלב כבחינה סובייקטיבית שתלמד רק מהעדות של הנתבע המעוניין בדבר (שמטבע הדברים מבקש לחלץ עצמו מהטענות נגדו). הבחינה צריכה להיות אובייקטיבית, רחבה ולהילמד מכלל הנסיבות האופפות את האירוע. לא זו אף זו, הפסיקה קובעת כי גם פרסום עקב רשלנות ולא רק זדון, עלול להוות לשון הרע וראה רע"א 1808/03 אגשם נגד רשות הדואר (ניתן ביום 25/12/03) [פורסם בנבו] שם נפסק כי "הגשת תלונת שווא למשטרה, במתכוון או מתוך רשלנות, אינה מסירה מן המתלונן את האחריות ומטילה אותה על כתפי המשטרה... אך פשיטא, שהמוסר תלונה למשטרה, על-יסוד חשד בלבד, ללא בדיקה כלשהי של העובדות, אחראי בניזקין לנזק שגרם." (ההדגשה שלי – ד.א.)

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 1386-05-13 חתמי נ' שני

16. ומהכלל לפרט ולענייננו, אני מתרשמת כי התלונה למשטרה לא הוגשה בתום לב ומתוך חשש אמיתי שהתובע פדופיל ומבצע עבירות מין, אלא מתוך כוונה לבוא עמו חשבון נוכח מערכת היחסים העכורה שבין הצדדים והתלונות הרבות שהגיש התובע נגדם, כמו גם ההליך התלוי ועומד בעניין הגדר שבנו ללא היתר ושלפי מה שהוכח בדיון לא נהרסה עד היום, חרף צו שיפוטי. גם אם לא פעל בזדון ורוע לב ממש, הוא ודאי נהג בחוסר אכפתיות זועקת לשמייים וחורגת מכל מידתיות בתלונה נגד אדם נורמטיבי בן 81 ללא כל בסיס סביר ותוך הלבנת פניו, השפלתו ופגיעה קשה בפרטיותו ועל רשלנות כזו עליו לשאת בתוצאות.

17. בניגוד לגרסה "המרוככת" בתצהיר הנתבע לפיה הנתבע רק אמר שהתובע החזיק באיבר מינו ולא אמר שראה אותו מאונן, עיון בהודעה שמסר במשטרה מלמדת כי לא אלו פני הדברים. בהודעתו במשטרה (נספח ג' לתצהיר התובע) מסר כהאי לישנא:

"אני עליתי לחדר של הילדה שלי שמהחדר הזה ניתן לראות מה קורה בתוך החדר של השכן במידה והוא עומד קרוב לחלון שמשקיף לבריכה שלנו. כשאני עמדותי בחלון וראיתי את השכן שלי שעומד בחלון שלו - ראיתי שהוא מסתכל על הילדים בבריכה שלנו ומאונן. הוא היה עם מכנסיים מופשלים". (ההדגשה שלי- א.ד.)

אמנם בהמשך הוא מעיד: **"אני לא ראיתי בכלל את המכנסיים. אני יכולתי לראות רק את החלק העליון של הרגליים שלו ואת איבר המין שלו, וראיתי שהוא מחזיק אותו. לא ראיתי ממש מה הוא עושה איתו (עם איבר המין)".** אבל הוא לא חוזר בו במפורש מהטענה לפיה הסתכל התובע על הילדים ואונן.

אם לא היה מעיד על אקט האוננות המבוסס על רצון לסיפוק מיני ע"י הסתכלות על הקטינים, ואם לא זה מה שהנתבע רצה למסור במשטרה, הרי שלא הייתה כל סיבה להגעתו למשטרה, שכן אם רק ראה את האיש מחזיק את איבר מינו או אפילו אם סתם ראה אותו מאונן שלא בהקשר למציצנות בילדים, הרי שמן הסתם לא היה מגיש תלונה, שכן אף אדם סביר לא יעלה בדעתו שהחזקת איבר המין ע"י אדם או אוננות בביתו/מבצרו מהווה סיכון כשלעצמו לעבירת מין בכלל או פדופיליה בפרט. התלונה הוגשה במכוון על מנת ליצור את הרושם שהתובע עמד והתבונן בילדים ואונן אגב כך.

18. החוקר במשטרה שביקש לוודא כי מדובר בתלונת אמת ולא בתלונת שווא ממניעים לא כשרים, שאל את הנתבע: **"יש לך קשר איתו?"** והנתבע השיב: **"אין בינינו שום קשר. אנחנו שכנים, יש בינינו גדר מפרידה, יש בינינו יחסים שקטים ואין משהו מיוחד".**

עדות זו אינה אמת, שכן הנתבע והתובע היו מצויים באותה עת בסכסוך קשה. לומר שהיחסים ביניהם שקטים וטובים זו אמירה שרחוקה מהאמת ונעשתה, על מנת להרחיק מעצמו כל חשד להגשתה ממניעים זרים. נמצא אפוא כי טענת התובע לפיה היה לנתבע אינטרס להגשת תלונת שווא, אינה טענה מופרכת.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 1386-05-13 חתמי נ' שני

19. אני מטילה ספק גדול בעצם העדות של הנתבע לפיה ראה הנתבע את התובע מחזיק באיבר מינו, הן בשל הגדר שמפרידה בין החצרות, הן בשל הפרשי הגובה והן בשל העובדה שלאור גילו והטענה כי ממילא לא יכול היה להגיע לזקפה, הרי שלא ניתן היה לראות את ידו בזווית שהיא מעל גובה אזור החלציים. ככל שנגע באיבר המין בעודו שמוט, לא יכול היה הנתבע גם לראות תנועות מחשידות בגובה הפלג העליון של הגוף. מכל מקום אין חולק כי הילדים לא ראו את האיירוע הנטען ואף אחד שעמד בחצר לא יכול היה לראות אלא את פלג גופו העליון של התובע, ומכאן שגם אם עמד בחלון לא היתה סיבה לחשוד שהוא מבצע עבירת מין, וגם אם עמד התובע ערום במקלחת ואחז באיבר מינו או אף אונן, אין כל ראיה טובה כי היה זה במסגרת עבירת המעשה המגונה. אני קובעת אפוא כי הנתבע לא הוכיח במידה הנדרשת את טענת האמת בפרסום.

20. הטענה לפיה הצטברות המקרים, היינו כי הארוע ביום שבת בו אדם זר צילם את הילדים, גרם למחשבה שלפנינו עברייני מין, אין בה ממש ואודה כי לא ירדתי לסוף דעתו של הנתבע אם הוא מבקש שבית המשפט יאמין לו כי הוא חושב שמדובר בפדופילים משפחתיים סדרתיים. האדם שעמד על גג התובע לא עשה זאת בהיחבא, ולא היה ערום. הוא פשוט עמד וצילם, כפי שהנתבע עצמו העיד בתצהירו, הן את הנתבע, הן את הילדים והן את החצר. הנתבע מיתמם בטענתו שכן אך טבעי, נוכח הסכסוך הממושך בין השכנים בעניין הגדר הלא חוקית, שהתובע או מי מטעמו יצלם את חצר הנתבע. גם עורכת הדין שושני גיינו מצהירה בתצהירה כי אותו אדם צילם הן את הילדים, הן את הנתבע בעצמו והן את החצר, משמיטה את הרציונל המלאכותי שהוצג כ"הצטברות אירועים".

21. בהקשר זה אני דוחה את טענת הנתבע לפיה התלונה למשטרה הוגשה שנתיים אחרי פתיחת ההליך בתכנון ובניה באופן שמראה שאין שום קשר בין הדברים. טענה עובדתית זו של הנתבע הוכחה כלא נכונה שעה שאין חולק כי ההליך הפלילי בענין הגדר לא הסתיים עד היום וכי התובע צפוי להעיד בבית המשפט לעניינים מקומיים והסכסוך רחוק מסיום עת חרף הצו, הנתבע הודה כי לא הרס את הגדר עד היום.

22. בסופו של יום, אני מטילה ספק בתום הלב של והכנות של הנתבע בהגשת התלונה למשטרה. אמנם בדיעבד ובהגנתו הוא טוען כי לא אמר בוודאות שהתובע אונן, ברם יש לזכור כי מטרת הגשת התלונה הייתה בדיוק בגלל החשש הנטען שמדובר באדם סוטה, ואם זה לא מובן מאליו, הרי שבתצהירו מחזק הנתבע את התזה ומביע את אכזבתו מכך שהמשטרה לא ממשיכה לחקור בעניין.

הנתבע לא יכול לאחוז בחבל משני קצותיו ומצד אחד לטעון שהתלונן בגלל שרצה לשמור על ילדיו מאותו עברייני מין, ומצד שני לטעון בהליך כאן, להגנתו, שכלל לא טען במשטרה שמדובר בחשש מעברייני מין, אלא שהוא רק החזיק את איבר מינו ואפילו לא בטוח שאונן.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 1386-05-13 חתמי נ' שני

בפועל, הנתבע רצה בזמן אמת להגיש תלונה על מעשה מגונה, ואני מתרשמת כי ניסיונו המאוחר של הנתבע לריכוך ההאשמות, הוא פרי חרטה מאוחרת מידי, במקרה הטוב, או פרי טקטיקת הגנה בתביעה נגדו, במקרה הפחות טוב.

23. לטעמי, הפרסום לא נעשה לשם הגנה על עניין אישי כשר של הנתבע. הנתבע היה להוט להגיש תלונה למשטרה מבלי לנקוט באמצעי כלשהו להיווכח אם יש הצדקה להגיש תלונה כה חמורה נגד שכנו. כך למשל, הוא ורעייתו לא מצאו לשאול את הילדות אם השכן נהג באורך מוזר איתן במהלך כל שנות השכנות בכלל, באופן שצריך להדליק אצל ההורים אור אדום.

גם אם הלהיטות להגיש את התלונה לא הייתה מכוונת זדון ממש, ודאי היה כאן הפעלת שיקול דעת פזיז וחורג מכל פרופורציה וסבירות, בהגשת תלונה נגד אדם נורמטיבי, מעל גיל 80 שספק אם יכול להוות סכנה לציבור, תוך גרימת נזק קשה בתלונה כה חמורה. העובדה שהמשטרה לא מצאה כי יש אשמה, אמנם לא הופכת את התלונה מניה וביה לתלונת שווא ברם יש בה כדי ללמד שאדם סביר, וודאי משפטן, לא היה חושב שיש מקום להגשת התלונה. ודוק בעניינינו, התלונה לא הוגשה ביום האירוע בסערת רגשות כביכול אלא לאחר היוועצות בעורכת דין שמן הסתם יכלה כעורכת דין סבירה לדעת מה תהיה אחריתה של התלונה. חרף הנ"ל ולאחר הייעוץ מצא הנתבע לפעול כפי שפעל, ועליו לשאת בתוצאות מעשיו המזיקים.

24. התובע העיד על העצב וההלם שהסבה לו התלונה החמורה אל מול משפחתו (בעל, אבא סבא), על הסתגרותו בבית זמן ארוך, על הבושה, על הפריצה למחשב והחפיפוש בביתו כאחרון העבריינים, ועל היזקקותו לסיוע נפשי כתוצאה מכך, ועדותו הייתה מהימנה ולא נסתרה.

לאחר ששקלתי את הדברים, מצאתי כי נכון יהיה להעמיד את סך הפיצוי בגין נזק ללא הוכחת גובהו, על סך 25,000 ₪.

25. אשר על כן, אני מקבלת את התביעה ומחייבת את הנתבע לשלם לתובע סך 25,000 ₪. הנתבע ישפה את התובע בהוצאותיו (אגרה לפי קבלות שתומצאנה) ובנוסף ישא בשכ"ט עו"ד בסך כולל של 5,000 ₪.

בשים לב לצנעת הפרט, והגם שהתובע לא ביקש, אני מורה כי שמו יפורסם בראשי תיבות בלבד, למניעת זיהויו הישיר.

ניתן היום, ט"ז חשוון תשע"ה, 09 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 1386-05-13 חתמי נ' שני

אילת דגן, שופטת